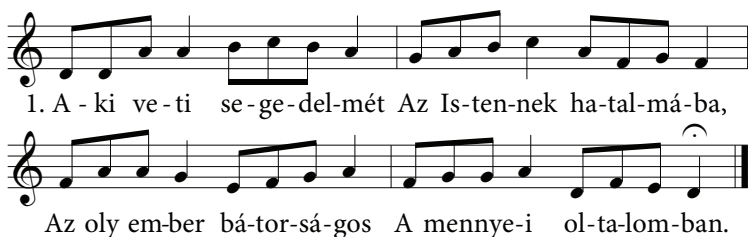

172 Zsolt 91
szöveg: Debrecen, 1560 | dallam: Kolozsvár, 1744

Énekelhető a 170. zsoltárdicséret (Az Úr Istent magasztalom) dallamára is.

1. A - ki ve - ti se - ge - del - mét Az Is - ten - nek ha - tal - má - ba,
Az oly em - ber bá - tor - sá - gos A men - nye - i ol - ta - lom - ban.

2. A hű ember vallást tészon: / Te vagy nékem én Istenem!
Bátorságom te vagy nékem, / Benned bízom, én Istenem.
3. Mert engemet te megmentél / Ellenségimnek törétől,
Törvény rettegtesétől, / Kemény, nehéz ígéitől.
4. Visel téged az Úr Isten / Ő szent vállán oltalmában;
Bizodalomban hogy lehess, / Isten szárnya árnyékában.
5. Jézus Krisztus egy igazság, / Körülfog és véd paizsul,
Hogy ne légyen félelmed az / Éjszakai irtózatától.
6. Semmit ne félj rettegtesítő / Háborúnak nyilaitól,
Titkon való kísértéstől, / Délben dúló döghaláltól!
7. Ha mellőled bal kéz felől / Ezeren mind elhullanak,
Tízezeren jobb kéz felől, / Semmit néked nem árthatnak.
8. De te magad szemekkel / Ott meglátod bizonyára,
Hogy Isten a gonoszokat / Megítéli, megalázza.
9. Mert vagyon nagy bizodalmod / Az Istennek hatalmában,
Bátorságod helyezettted / A Felséges oltalmába.
10. Nem járulhat néked soha / Semmi gonosz romlásodra,
Sem házadra nem közelget / Veszedelemnek ostora.
11. Mert parancsolt tefelőd / Szolgáló szent angyalinak,
Hogy jártodban és keltedben / Órizetlen ne hagyjanak.
12. Az Istennek angyalai / Úgy hordoznak szent kezükben,
Hogy lábadat meg ne üssed / Észrevétlen kemény kőben.